

També han parlat del Rec

Anna Quintana Cabanyó

L'àvia de la Villa Rosa
Maià de Montcal, 1926-2015

Va anar a viure a la casa anomenada Villa Rosa, a tocar del rec, amb contracte com a llogaters: *Feia pudor... perquè els carros passaven amb les pells molles...*

Tenia bons records d'aquella casa, ja que hi havia bons veïns i molta, molta aigua per a tot provinent d'una mina i del propi rec.

Va viure tres o quatre rierades: *...quan plovia molt feia por...*

L'Anna va treballar en una fàbrica de gènere de punt fins que es va jubilar. Portava, a més, l'hort de la casa. Venien verdures als veïns que, tot i tenir hort, en necessitaven més ja que les seves les venien perquè tenien parada a la plaça.

Gemma Salom Freixes

Emprenedora
Igalada, 1985

És la néta petita de la família Salom-Quintana, que va viure a la Villa Rosa. Ella s'hi va estar fins als 6 anys. Per tant, els seus records són poquets però intensos.

Va passar moltes estones amb els avis. Amb el seu germà havien jugat moltíssim en un espai de llibertat absoluta enmig de la natura i amb els animals: *Ens ho passàvem molt bé allà..., vaig veure com naixien conills...*

Es va enyorar molt quan van deixar la casa per anar a viure a un pis, ja que això va suposar no tenir tant espai per córrer, anar en bicicleta pertot arreu i pel fet de no poder tenir els gossos.

Paquita Vila Torres

Secretària administrativa d'empresa adobera
Igalada, 1931-2018

...Quan jo hi treballava, entre els anys 1970 i 90, al barri del REC hi havia molt moviment. A les hores d'anar o venir de treballar hi passava molta gent de Montbui i d'Igalada. A llarg de tot el dia no parava el trànsit de camionetes o camions carregats de serratges.

Des del despatx veia una vivenda i un hort d'un hortolà que venia les verdures al carrer del Argent.

De cara al futur del barri, penso que és interessant que s'hi facin coses... Poder anar de compres, als bars durant el REC. Stores o als restaurants és divertit, i trobo que està molt bé.

Julián Solano Moreno

Treballador d'adoberies
Alcàntara, 1928-2019

Al 1954 venen a Igalada l'àvia, la mare, la seva dona, la nena petita de 8 mesos i ell. Ja hi tenien familiars així com la seva germana que servia en una casa des de feia dos anys. Van agafar fins i tot, *el colchón*, i van venir en tren: *No subimos hasta Barcelona, porque entonces los volvían, nos bajamos en San Vicente de Calders... no sé quien los volvían, el Gobierno no sé si de Cataluña .. o... aquí los hay que estuvieron en Montjuic...*

De Sant Vicenç de Calders a Martorell, de Martorell a Igalada, van tenir la sort de trobar unes noies que ja vivien aquí i els van acompanyar i explicar com fer el camí.

El primer lloc on viu tota la família és a Montbui, a prop d'on hi havia una font, on anaven a buscar l'aigua, *porque agua no había, y allí había que pelearse y too, por el agua..*

Després de feines molt dures, feines a les que solament accedies per recomanació, va començar a treballar en la molta d'escorça, al Vapor Cremat: *treball a destajo, 5 céntimos por saco*, tot el dissabte i diumenge mig dia, *porque cuantos más sacos hiciera, más ganaba...* Aquesta feina li passa un cosí germà de la seva dona, que la deixava. Havia de vigilar que l'amo no l'estafés, ja que no comptava bé tots els sacs que feia.

Jaume Farrés Pelfort

Empresari adober
Igalada, 1926-2017

El seu pare era pagès i més tard va muntar una adoberia. El pare es va posar malalt quan en Jaume tenia 16 anys: *entro d'escrivent a l'empresa, però no em va agradar, era avorrit.* Era una època difícil i no tenien diners ni per retirar el cuiros del 'cupo'. Va demanar un crèdit, però com que era un marrec, no se'l van prendre seriosament i l'hi van denegar. Els diners, no obstant, els hi va deixar un altre blanquer.

Quan el germà gran va tornar de la mili en Jaume va voler aprendre l'ofici de blanquer. En aquell moment tenien cinc bombos, una molineta, una màquina d'estirar i un cilindre, i es dedicaven a fer sola. Van anar creixent fins arribar a cinquanta treballadors: *...vam transformar la fàbrica perquè es pogués fabricar pell de sabates, de bolsos, tapisseria i el xarol, l'estrella de la indústria...*

Motivat per les innovacions tècniques, va formar part de la junta de la "Asociación Española de Industrias del Cuero", i va arribar a ser un referent pels altres curtidors que l'anomenaven "l'home del PH".

Marc Solsona Castells

Veí del Barri del Rec
Igalada, 1981

De petit vivia a la Plaça de la Bomba que en aquell temps era una zona del tot industrial: hi havia un taller de cotxes i magatzems de cuiros; de fet, el seu domicili estava just a sobre d'un però diu que la pudor no molestava. No hi vivien nens allà i per tant, no hi tenia amics. Els seus amics eren els companys del CAU al començament del carrer de la Caritat.

La plaça era de terra i entre setmana estava ocupada al complet pels cotxes dels treballadors de l'Escorpión (una de les fàbriques més grans d'Igalada); *allò era com una gran catifa de gent que anava o sortia de treballar.*

No obstant, si hom tirava carrer Vedruna avall, fins arribar al riu Anoia, es topava amb una claveguera a cel obert on s'hi podria trobar de tot: botes velles, ferralla, escombraries i xeringues, moltes xeringues, perquè la part més al sud del barri a tot el llarg del rec era un lloc fosc i degradat, el predilecte dels ionquis que tant van proliferar a darrers dels anys 80 i 90. El recorda com un indret perillós, cosa que se sabia de sobres, també per la policia.

Juan Castro Rueda

Sindicalista
Miranda de Córdoba, 1939-2018

Als 9 anys ja recollia olives i panís a l'hivern, i a l'estiu sembrava al darrere de l'arada espargint llavors des d'un cabàs. Als 15 es va posar a treballar a temps complet tenint cura de bestiar.

Corrien els anys 70, temps en què, de mica en mica, amics i parents van anar deixant les terres andaluses per venir a Catalunya a guanyar-se la vida. Un dia va venir a Igalada a veure uns cosins i s'hi va quedar. En aquells temps Igalada era una ciutat petita però amb molt ambient. Els diumenges anava a ballar, al cinema i a fer l'aperitiu amb noies al Canaletes de la Rambla o al Club Natació.

Després de diferents feines va començar treballar adobant serratge. A finals de 1972 es va afiliar al PSOE clandestí. Feien fulletons que, a quarts de cinc de la matinada, abans d'entrar a treballar, llençava pels carrers on sabia que passarien els treballadors. L'any 1976 va entrar a la UGT i va arribar a ser delegat sindical d'adoberia de la territorial-comarcal.

Va participar en diverses vagues, en piquets informatius, per a reivindicar millores salarials i la jornada de 44 hores. Recorda que el 23-F va anar a correu a la seu de la UGT a recollir un sac de documents i que els va cremar tots.